



Amigos  
de la Ópera  
de Vigo

Outono Lírico 2025



**26**  
SEP. 2025

AUDITORIO  
AFUNDACIÓN  
VIGO

**Sonia de Munck**  
Soprano

**Miguel Huertas-Camacho**  
Piano

**Eugenia Corbacho**  
Dirección Escénica

A **VOZ HUMANA** &  
A **DAMA DE MONTECARLO**

F. POULENC

### "La Voix Humaine".

Ópera dun acto, para soprano e piano, baseada na obra homónima de Jean Cocteau. Estreada no Teatro da Ópera Cómica de París, o 6 de febreiro de 1959.

"Intentei traducir en música a verdade humana, a conmovedora sinxelaza desta muller" (Poulenc).

### "La Dame de Monte-Carlo".

Monólogo para soprano e piano sobre un texto de Jean Cocteau. Estreado no Teatro dos Campos Elíseos de París, o 5 de decembro de 1961.

"A Dama de Montecarlo é unha das pezas máis escuras que escribín" (Poulenc).

Sonia de Munck - Soprano

Miguel Huertas-Camacho - Piano

Eugenia Corbacho - Dirección de escena

Iluminación - Teresa Tresandí del Prado

Subtítulos - Ana Miguélez

Queremos expresar o noso agradecemento a Laura de la Torre e Adolfo Díaz, pola súa contribución na creación da dramaturxia das obras, e a Anaïs Duperrein pola locución.

do outro lado?, que ocorreu antes?, que virá despois? Non é unha función fatalista o que propoño, senón unha loita existencial. "Ela" atrapada, como un Sísifo contemporáneo: unha condena absurda da que quizais nunca se libere, pero onde a loita mesma a sostén. García Márquez escribiu que "O amor é unha enfermidade do fígado tan contagiosa como o suicidio, que é unha das súas complicacións mortais." Tanto Cocteau como Poulenc loitaron con esa doenza, as súas obras teñen ese compoñente autobiográfico e ao mesmo tempo universal: falan do amor como adicción, como un síndrome de abstinencia do que é difícil escapar. Ambos compartían tamén unha mesma complicidade: atopaban nalgunhas mulleres as intérpretes perfectas dos seus desgrazas. Poulenc escribiu La voix humaine para Denise Duval, a súa musa e amiga inseparable, mentres que Cocteau pensaba en Édith Piaf, coa que cultivou unha amizade intensa. Piaf, con todo, nunca se atreveu a encarnar La voix humaine e Cocteau acabou escribindo para ela Le bel indifférent. Curiosamente as súas mortes déronse con apenas unhas horas de diferenza.

En Montecarlo, esa voz humana asómase a un cantil fronte ao mar, metáfora do límite e da tentación de lanzarse e acabar con todo. Non sabemos por que "Ela" xoga, como tampouco sabemos por que Nicolas Cage bebe en Leaving Las Vegas, o personaxe mesmo non lembra se comezou a beber porque a súa muller o deixou, ou se a súa muller o deixou porque bebía. Nesa ambigüidade revele o esencial: chega un punto no que a causa xa non importa, só queda a espiral: a vulnerabilidade humana fronte á adicción, fronte á dependencia. Camus dicía que o absurdo non consiste no dor, senón en seguir vivindo a pesar dela. Esa é a vivencia destas pezas: non contan só un melodrama puntual, senón que nos confrontan a preguntas esenciais: ¿Como afrontamos o baleiro? ¿Como resistimos cando a tentación do final se fai presente?

Creo que en maior ou menor medida todos fomos —ou poderíamos ser— Ela, unha voz humana máis.

Lembro eses programas de radio na madrugada onde oíntes anónimos chamaban só para se sentiren escoitados. Voces solitarias sostidas por un locutor que trataba de salvarlas co máis básico: compañía. Estas dúas obras de Cocteau e Poulenc poderían ser perfectamente unha dese tipo de chamadas. Falar calma, escoitar acompañá, estar presentes pode cambiar todo. Iso, creo, busca Ela: un "subidón" de paz. La voix humaine e La dame de Monte-Carlo non son, para min, dous retratos distintos, senón un mesmo percorrido: unha muller atrapada nun bucle de soidade, dependencia e tentación de suicidio. Unha muller que loita torpemente por non sucumbir nin volverse patética, aínda que se fose, seríamos todos. Porque se nos observaran por un buratiño, probablemente todos na nosa privacidade darían para a creación dunha ópera. A ficción cumpre aquí unha función catártica: mostrarnos o que raramente deixamos ver, o humano na súa desnudez.

O teléfono, coproxenere aquí, simbolizaba nos tempos de Cocteau un obxecto case máxico; hoxe prolonga a nosa ansia cotiá. Esperamos mensaxes que non chegan, buscamos conexión, e atopamos baleiro. Esa ausencia abre a obra, obrigándonos a imaxinar o que falta: que di el

# SONIA DE MUNCK

Soprano



A soprano madrileña Sonia de Munck formouse na Escola Superior de Canto con Dolores Travesedo e Miguel Zanetti, obtendo as máximas cualificacións e o Premio Fin de Carreira Lola Rodríguez Aragón. Recibiu clases maxistras de artistas como Victoria de los Ángeles, Dolora Zajick, Istvan Cserjan e Wolfram Rieger, e gañou premios nos concursos Cidade de Logroño e Pedro Lavirgen.

Actuou nos principais escenarios de España, como o Teatro Real, o Teatro da Zarzuela, o Gran Teatre del Liceu, o Teatro de la Maestranza, o Auditorio Nacional de Madrid e o Baluarte de Pamplona. Traballou con directores como Alan Curtis, Pinchas Steinberg, López-Cobos, Josep Pons e Carlos Mena, así como con xestoras como Lluís Pasqual, José Carlos Plaza, Emilio Sagi e Albert Boadella.

No seu repertorio lírico interpretou papeis como Sophie (*Werther*), Gilda (*Rigoletto*), Pamina (*A flauta máxica*), Musetta (*La bohème*), Lucia (*Lucia di Lammermoor*) ou Amina (*La Sonnambula*). No Teatro da Zarzuela mantén unha estreita vinculación, onde interpretou papeis destacados en pezas como *Doña Francisquita*, *La tabernera del puerto*, *El rey que rabió* ou *Galanteos en Venecia*.

Tamén abordou o repertorio de oratorio e concerto, interpretando obras como *Exsultate jubilate* e a *Misa de la Coronación* de Mozart, o *Messiah* de Handel, o *Stabat Mater* de Pergolesi, o *Carmina Burana* de Orff, o *Creación* de Haydn ou o *Réquiem* de Fauré. Entre os seus compromisos máis recentes están o *Carmina Burana* coa OCRTVE dirixido por Steinberg, *Parsifal* no Liceu baixo a dirección de Josep Pons, *Cain o il vero primo omicidio de Scarlatti* en Bilbao con Carlos Mena e *Pierrot Lunaire* na Fundación Juan March.

Discípula próxima do pianista Miguel Zanetti, quen lle inspirou a súa paixón polo repertorio de canción de concerto, cultivou este xénero de maneira constante. Realizou gravacións como *Clementina* de Boccherini baixo a dirección de Pablo Heras-Casado.

# MIGUEL HUERTAS-CAMACHO

Piano



O pianista e director manchego Miguel Huertas-Camacho formouse en Seattle con Maki Botkin e en Madrid con Quillermo González e Miguel Zanetti, ampliando os estudos en Viena (lied, correpetición, fortepiano e clave) e en París, onde recibiu consellos de Noël Lee, Jeff Cohen e Henri Dutilleux. Completou a súa formación como organista en Madrid con Ángel Montero. Desde 2002 colabora co Teatro Real, onde se especializou como repetidor e continuista ao clave e ao fortepiano.

Acompañou clases maxistras de Teresa Berganza, Raúl Giménez, Ubaldo Gardini e Paul Hamburger, e desenvolve labor pedagóxica con seminarios de zarzuela en España, México e Estados Unidos, así como un taller anual de música española na Universidade de Nottingham. Como pianista colaborou con figuras como Piotr Beczala, Diana Damrau, Carlos Álvarez, Joan Pons, Nancy Fabiola Herrera, Sonia de Munck, Ruth Iniesta ou María José Montiel, actuando en escenarios como o Teatro Real, Teatro da Zarzuela, Auditorio Nacional, Royal Opera Muscat, Teatro de Bellas Artes de México, H. Universität de Viena e festivais como a Quincena Musical de San Sebastián ou a Semana de Música Religiosa de Cuenca. No campo da dirección, debutou no Teatro da Zarzuela en 2018 con *El dúo de la africana* e dirixiu títulos como *A&E* (Londres, 2023) ou *El niño y los sortilegios* (Real del Retiro, 2024). Actualmente mantén en cartel proxectos como *Cállate corazón* e *Diálogos de oro*, dos que firma tanto a música como a dirección. En paralelo cultiva o repertorio de tecla dos séculos XV ao XVIII, especializándose na interpretación de órgano histórico.

Como compositor, creou música para escena en montaxes como *La historia de Babar* (Teatro Real, 2018 e 2025), *El sueño de la vida de Lorca/Conejero* (Teatro Español, dir. Lluís Pasqual) ou *Me trataste con olvido* (Teatros del Canal). Tamén é autor de pezas para piano e cancións de concerto, xénero no que busca un estreito diálogo con poetas e escritores. Entre os seus próximos proxectos destaca o estreo da súa primeira ópera, *Tristana* (libreto de Jorge Volpi, baseada na novela de Qaldós), que verá a luz en 2025 en Madrid e Tenerife como coprodución da Comunidade de Madrid e o Auditorio de Tenerife.



Faite socio de Amigos da Ópera de Vigo!

Cota anual: 70,00 €

[www.amigosoperavigo.com/asociate](http://www.amigosoperavigo.com/asociate)

Licenciada en Dirección de Escena e Dramaturxia, especialízase en Teatro Lírico na Hochschule für Musik und Theater – Bayerische Theaterakademie de Múnic, e obtén o Máster Universitario en Estudos Avanzados de Teatro. Discípula de Marcelo Díaz, completa a súa formación con mestres como C. Franz, P. Neff, P. Azorín, J. Carlos Plaza, I. García, C. Oliva, M. de Paco, D. Palacio, C. Alberola, T. Townsend, entre outros. Paralelamente, fórmase musicalmente no Conservatorio de Música de Barcelona, onde obtén o Título Profesional de Canto con Premio de Honra.

Inicia a súa traxectoria como directora escénica e asistente de dirección en numerosos montaxes, entre eles *The Infernal Comedy*, dirixido e interpretado por John Malkovich na súa xira por España. Debuta na dirección de escena con *Manon* de J. Massenet (Sala Luz de Qas, Barcelona), consolidando dende entón un estilo propio que destaca por crear novas e rigorosas dramaturxias que conseguen achegar o xénero lírico ao público de hoxe.

Nos últimos anos compaxina a dirección de escena coa labor de coach escénico e a docencia de escena lírica en institucións como o Conservatori Superior de Música das Illas Baleares, o Conservatorio Óscar Esplà de Alacante, a Escola Superior de Música de Alto Rendemento (ESMAR) e nos estudos de Qrao e Máster de Interpretación Operística do Conservatorio Superior de Música Joaquín Rodrigo de Valencia.

Dende 2005 dirixiu máis de trinta montaxes líricas, entre elas: *Doña Francisquita*, *Nabucco*, *West Side Story*, *Le nozze di Figaro*, *Hänsel und Gretel*, *El dúo de la Africana*, *Così fan tutte*, *La Verbena de la Paloma*, *La Revolto-*  
*sa*, *L'Élixir d'Amore*, *Susannes Geheimnis*, *La Bohème*, *Die Zauberflöte* (xunto ao pintor e escultor Juan García Ripollés), *Il Barbiere di Siviglia* (Premio AOTP 2015 ao Mellor montaxe escénica), *Marina*, *La Traviata*, *Rita*, *Il Signor Bruschino*, *La del Mantojo de Rosas*, *La Chanson de Fortunio*, *La Fille du Regiment* (Festival Ópera de Andorra), o guion dramatizado e a dirección de escena da Qala de Apertura do 68º Festival Internacional de Habaneras e Polifonía de Torrevieja, *La voix humaine*, *Lucia di Lammermoor*, *Falstaff*, *Carmen*, *Madama Butterfly*, *Don Pasquale*, *Il Viaggio a Reims*, *La finta giardiniera* e, recentemente, *La serva padrona* de Q.B. Pergolesi.



**EUGENIA CORBACHO**

Dirección Escénica

# unha noite de Zarzuela

**Ainhoa Arteta**  
Soprano

Borja Quiza Barítono  
Francisco Corujo Tenor  
Javier Carmena Piano



**18 OUT.**

TEATRO AFUNDACIÓN VIGO

**20:00 h.**

Entradas á venda en  
**Ataquilla**

**8 NOV.**

**19:00 h.**

TEATRO AFUNDACIÓN VIGO



# WERTHER

ÓPERA SEMIREPRESENTADA

J. MASSENET

**Ismael Jordi** Tenor

Olga Syniakova Mezzosoprano · Gerardo Bullón Barítono  
Iria Goti Soprano · Fernando Latorre Bajo

Orquesta Sinfónica Vigo 430 · Dir. Musical: Manuel Covés  
Dir. Escena: Ignacio García · Video e iluminación: Alejandro Contreras

## ÓPERA NO CINE Auditorio Municipal del Concello de Vigo

- 7 de outubro. 19,00 horas. Entrada de balde**  
"LA TRAVIATA" (VERDI). Nadine Sierra, Francesco Meli, Leo Nucci.  
Director, Zubin Metha (Florenca, 2.021).
- 14 de outubro. 19,00 horas. Entrada de balde**  
150º Aniversario do falecemento de Georges Bizet  
"CARMEN" (BIZET). Elina Garança, Roberto Alagna, Barbara Frittoli, Teddy Tahu Rhodes. Director, Yannick Nézet Séguin.  
(Metropolitan, 2.010).
- 28 de outubro. 19,00 horas. Entrada de balde**  
150º Aniversario do nacemento de Maurice Ravel.  
"L' HEURE ESPAGNOLE" (RAVEL). Eve-Maud Hubeaux, Iván Ayón Rivas, Mikeldi Atxalandabaso, Armando Noguera. Director, Michele Spotti (Les Arts, 2.025).

## NOVAS VOCES DA LÍRICA GALEGA

Auditorio Martín Códax. Conservatorio Superior de Música

**11 de outubro. 20,00 horas. Entrada de balde**

### CONCERTO

**Beatriz Arenas** (soprano) | **Cristina García Lomba** (piano)

## FALEMOS DE ... Café Vitruvia

**7 de novembro. 19,30 horas. Entrada libre**

"Werther ou a cumio da ópera romántica". Mesa redonda a cargo de Manuel Covés (director musical), Ignacio García (director de escena) e diferentes membros do elenco.